

Misteri resolt?

Era la tercera vegada que sentia el plor d'un infant. Aquest cop no hi havia dubte, la meva companya també el va sentir. I com sempre, al arribar a la classe i encendre el llum els plors paraven, però aquest cop, es va sentir un riure misteriós...

Aquest podria ser perfectament el començament d'alguna llegenda urbana, però malauradament és un fet real que vaig viure en primera persona.

Tot va començar la setmana abans de les vacances de Tots Sants. El dimecres d'aquella setmana, va ser la primera vegada que, després d'acomiar els nens i recollir la classe, vaig sentir els plors d'un infant, just al apagar el llum. Pensant-me que algun nen s'havia amagat, vaig tornar a entrar i al encendre els llums els plors van parar. Vaig estar ben bé vint minuts buscant per tota la classe: sota les taules, dins dels armaris, darrere la porta, i fins i tot dins dels calaixos. Però res, no hi havia ningú. No li vaig donar importància, vaig pensar que portava una setmana molt intensa i necessitava descansar i vaig marxar a casa sense donar-hi més voltes. Dijous, ja no me'n recordava del succés, el dia va transcorre entre panellets i decoracions per celebrar la castanyada el dia següent. Va ser a l'hora de marxar i apagar els llums que vaig tornar a sentir els plors.

Ara sí que em vaig preocupar de veritat. Evidentment, vaig tornar a revisar la classe per trobar el suposat infant, aquest cop m'acompanyava la por i una suor freda que em recorria tota l'esquena. No hi havia ningú. Tremolant, vaig trucar a la meva companya, que just sortia de l'escola i va venir corrent. Li vaig explicar el que passava quan apagava els llums i que no hi havia ningú a l'aula. Vam pujar fins a la tercera planta, mentre ella m'intentava calmar, cosa que no va aconseguir. La meva classe, era l'última del passadís. Mentre ens atansavem a l'aula, els llums van començar a parpadejar, i un cop ens vam trobar a les fosques, els llums de la meva classe es van encendre. Les dos, espantades, vam fer un bot i ens vam agafar alhora. Un silenci immens va envair l'espai, permetent-nos escoltar el més mínim detall. Encara no havíem arribat a la classe, quan de sobte vam sentir l'infant udolar. Vam intercanviar mirades on les dos vam poder veure clarament la por que portavem al cos, tot i així vam continuar endavant fins arribar a la porta. Al entrar, el llum es va apagar i un aire fred va recórrer les nostres espatlles, mentres escoltàvem com alguna cosa

esgarrapava la pissarra. La por ens va fer saltar i sortir corrent cames ajudeu-me per escapar del que dominava l'aula en aquells instants. Aquella nit no vaig dormir. El meu cap donava voltes per buscar alguna raó lògica pel que havia passat i al final el cansament va fer que tanquès els ulls. El divendres, em vaig omplir de valor i vaig anar a treballar abans de que arribessin els nens (com de costum), en canvi, la meua companya va preferir no venir. Estava massa espantada i no vaig gosar a demanar-li a ningú que m'acompanyés. El cor se m'accelerava conforme anava pujant les escales. Malgrat la por que tenia, alguna cosa em deia que havia d'anar per alguna raó. La sorpresa va ser que la llum de la meua aula estava encesa, i al arribar, em vaig trobar amb una frase escrita a la pissarra: busca la data 28 d'octubre del 1985. Una data peculiar que ràpidament em va cridar l'atenció. Donava la casualitat que era just el dia que jo complia un any. No m'ho podia creure, què significava? M'estava intentant dir alguna cosa? Que va passar just aquell dia i aquell any? No em va donar temps a pensar una resposta que ja havia arribat el primer alumne, i vaig deixar estar el tema. El dia va estar ple d'emocions. Vam celebrar la castanyada i els nens estaven contents, encara que el meu cap només pensava en la data escrita en la pissarra i que la tarda arribaria, i els nens marxarien...

Per la tarda, vaig evitar entrar a la classe, i com que vam passar la tarda al pati, ja no vaig pujar a l'aula. Ara venien vacances, una setmana sense alumnes ni docents. Havia de descobrir que significava aquella data i vaig decidir posar-me a investigar. No sabia per on començar, sola no ho aconseguiria esbrinar, per tant vaig demanar ajuda a la meua companya, que poc a poc anava superant la por. Vam començar buscant als diaris i les notícies d'aquell dia i aquell any. Estavem a punt d'abandonar ja que no hi trobavem res d'interessant, fins que de sobte va aparèixer la notícia: “despareix un nen escolaritzat a l'escola de l'Aldosa.” No ens ho podiem creure. Just el dia de la data que hi havia apuntada a la pissarra, va desaparèixer un nen que anava a la mateixa escola on treballem nosaltres. Casualitat? Molt poca. No parava de pensar que alguna cosa em connectava amb el que va passar. Era un missatge important que intuïem que havia de ser investigat. Cada cop ens era més complicat trobar la informació que necessitavem. La notícia era antiga. No van trobar mai el cos del nen desaparegut. En un moment de pausa, vaig caure que la meua mare va estar molts anys treballant a la mateixa escola, i segur que sabia alguna cosa sobre aquell alumne, i vaig anar-la a visitar a la residència. Es va alegrar molt de veure'm, però ràpid va canviar l'emoció al preguntar-li sobre el cas

del nen desaparegut. Va ser mencionar el nom del nen i es va posar molt nerviosa. I sense saber perquè em va demanar que marxés. Que deixés el passat en pau i que no tornés a ella amb aquesta història. Mai havia vist a la meva mare en aquest estat. Va evitar la conversa durant tota l'estona que vaig acompanyar-la. Estava clar que alguna cosa estava ocultant. Alguna cosa sabia. Va ser llavors -mentre ella m'explicava no se que de la tieta Pepeta- que dins dels meus pensaments vaig veure clarament que havia de revisar els arxius de l'escola. Qualsevol cosa em podria servir: algun anuari, fotografies de classe d'escola, fitxes d'antics professors. Segur que alguna cosa trobaria. Tenia tota la setmana de vacances per endavant. Per sort feia dos anys que la directora em va confiar les claus de l'escola un dia que va necessitar que la obrís, i des de llavors que sempre més les portava per "si de cas". Encara que la idea d'entrar sola a l'escola, tenint present el que va passar el dijous, no em feia molt gràcia, hi vaig anar.

Dimarts de vacances el dia es va aixecar plorant. Vam quedar amb la meva companya a les tres de la tarda davant de l'escola. Vaig arribar primera i mentre esperava que arribés, vaig dedicar-me a observar l'escola des de fora. Penso que no havia tingut mai l'oportunitat de fer-ho. Es gran, vaig pensar. I de sobte vaig observar que l'edifici tenia com una ratlla que el dividia en dos, com si hagués estat construït en dos parts, o, en dos etapes.

Al arribar la meva companya vam entrar sense dir-nos res. Internament teniem un sentiment agredolç. L'adrenalina ens ajudava a seguir endavant, i la por ens feia estar més presents que mai. Vam anar directes a l'arxiu de l'escola on trobariem els expedients històrics de tots els alumnes que han passat per aquí. Vam estar buscant durant hores, però l'expedient del nen no apareixia... Concentrades en la recerca de l'infant, no ens vam adonar que hi havia una carpeta vermella flotant davant nostre. Al veure-la ens vam exaltar, caient-nos de cul a terra. Finalment i amb certa desconfiança, vaig agafar la carpeta. El títol que hi havia a la portada ens va impactar: Nova ampliació de l'escola, any 1985. Sens dubte, aquesta era la pista que havíem de seguir. Revisant els plànols, vaig observar que la meua classe formava part de la nova obra.

-La clau està a les parets de la classe.- vam dir-nos les dos alhora. Al mateix moment un crit va ressonar per tota l'escola, senyal que ens va fer pujar corrent les escales per arribar fins a la nostra aula. I allà estava. Una silueta del tamany d'un nen que semblava que estava castigat de cara la paret i

d'esquena a nosaltres. Ens vam quedar petrificades i de sobte, la silueta es va difuminar travessant la paret. No hi havia cap dubte. Era necessari tombar la paret per descobrir si amagava alguna cosa. Es van encendre els llums, i una presència tenebrosa ens va aparèixer per darrere. No podia ser! LA MEVA MARE?!

-No permetré que continueu amb aquesta investigació- Va dir mirant-nos furiosament, amb uns ulls desorbitats que semblava que volien explotar. No m'ho podia creure. Aquella no semblava la meva mare. Mai l'havia vista així. A més, com carai havia arribat fins allà?! No vaig tardar en saber la resposta, darrere seu va treure el cap el conserge. Ara sí que no enteníem res del que estava passant. Amb una actitud amenaçadora ens va convidar a seure, i va començar a explicar un relat: "Encara recordo aquella nit com si fos ahir. Aquell nen mai m'havia agradat. Feia i deia coses que m'espantaven. Parlava sol. Sovint l'observava, i veia com es dirigia a algú que jo no veia. Conforme passaven els dies, més obscur es tornava. Una tarda estava sentat al terra d'esquenes a mi, i li vaig cridar l'atenció, ordenant-li que es sentés a la cadira. Sense moure el cos, va girar el cap lentament fins arribar als 180 graus, amb un somriure maliciós. Vaig témer per la meva vida. Aquell fet em va marcar molt, i a partir d'aquell dia, anar a l'escola era la meva gran por. Fins que una tarda, els nens van marxar, excepte ell. No va ser fins passat vora deu minuts que em va treure de la meva concentració una rialla malèvola que em mirava fixament. Em vaig espantar tant que la meva respiració es va tallar. De sobte, el nen es va començar a elevar per damunt de la taula, sense que els peus toquessin a terra. Ràpidament va avançar cap a mi amb intencions d'atacar-me, i amb un acte reflex vaig agafar les tisores i li vaig clavar a la jugular caient al terra desplomat mentre una taca vermella envaïa la classe. La situació em va superar i em vaig desmaiar. El conserge em va despertar, demanant-me explicacions del que havia passat. Li vaig explicar tot des del principi, sense deixar-me cap detall. I en aquell moment, en aquella tarda fosca, vam acordar tapar aquesta història i aprofitant que s'estava construint la part nova de l'escola, el vam enterrar entre les parets d'aquesta classe."

Finalment, vaig decidir trucar a la policia, que juntament amb uns paletes, i un equip forense, van descobrir l'esquelet de l'infant. I una setmana més tard l'enterraven. Com a conseqüència la meva mare i el conserge, van ser jutjats i empresonats. L'escola va romandre tancada durant dos setmanes i jo vaig agafar-me unes vacances, per oblidar-me del tema, ja resolt.

Dos mesos més tard: estic relaxant-me a la vora del mar just quan rebo una trucada:

-si?

-Maite? Sóc la teva substituta de l'escola. Necessito parlar amb tu.

-De què es tracta?

-No sabia amb qui parlar-ho. Segur que tu m'entendràs. El divendres per la tarda, quan ja havia marxat tothom i jo em disposava a marxar de l'aula, els llums es van apagar sols i a continuació es va sentir un riure maliciós...